

Diákköltő, diákíró verseny díjazottjai és pályaműveik 2023.

I. hely: Tamási Lilla 12/VIII.

virágos kert

a csalódás által keletkezett félelem karistolta végig torkomat.

ma sem kellettem senkinek.

ez a tudat cikázott bennem,

ahogy néztem a sok embert, a fényeket,

azt a teret,

ahol én sosem találtam meg önmagam.

talán soha nem is fogom.

azért fáj.

sokáig annyira féltem kinyitni a lelkeimet,

annyira, de annyira,

hogy egy időre el is felejtettem, hogyan kell.

most elkezdtem valamit újra érezni.

remegve nyitottam ki lelkem virágos kapuját,

de nem felelt rá senki.

a virágok elborzadva hervadni kezdtek.

miért?, kérdezik, miért nem vagyunk jók senkinek?

próbálom őket nyugtatni,

dehát ők én vagyok -

a cudar kétségbeesés,

és nem tudom megnyugtatni a virágaimat,

síró orchideák maradnak utánam.

így behajtom a kaput.

már nem zárom be, de ki sem tudom tárni.

évek fájdalmai vertek gyökeret ott benn.

sóhajtva döntöm fejem neki,

és kutatom magamban a reményt,
ami olyan halvány lett.
de ez csak egy nap a sok közül, gondolom,
holnap lehet, hogy más lesz.
így szeretetet adok a virágoknak, és megfáradva öntözöm őket.
majd egyszer könnyebb lesz.
félek másra gondolni.

— — —

sorsszerű

ha te a nap, én a hold,
ha te az élő, én a holt,
ha te a könyv, én a sor,
ha te a vers, én a szó.
de ha te vagy az eső, akkor én vagyok a hó.

ha te vagy a víz, akkor én a tó,
mégis. ha te vagy a sima, én vagyok a folt,
ha te vagy a virág, akkor én vagyok a gyom.
ha te a jó, én a rossz,
ha te az ír, én a kór,
ha te a kéz, én a toll,
ha te a vád, én az ok.
de ha te vagy a ré, akkor én vagyok a dó,
ha te vagy a fém, akkor én az ón,
mégis. ha te vagy a cukor, akkor én vagyok a só,
ha te vagy a véletlen... hát akkor én vagyok a sors.

— — —

milyen volt?

arra gondoltam, megpróbálom leírni azt,
hogymilyen is volt veled.
mindenekelőtt leszögezném,

hogy érthető legyen mindenkinek:

ez már a múlt. de az is lehet,

sose volt a jelen,

a jövőnk pedig még kevésbé.

ennyi.

—

te voltál számomra az akadozó lélegzet.

a változó fények, ahogy minden szebb lesz,

és az újdonság varázsa.

te voltál a tavaszom első virága,

csókod pedig a legédesebb szeretővel lopott pillanatokat idézte.

annyira szerettem.

te voltál a tenger mély kéke,

ami egyszerre volt riasztó,

de annál inkább csábító.

te voltál a napom fénypontja minden egyes sötét órában,

a félrecsúszott ruhát igazító, gondoskodó kéz,

a legnagyobb kacaj, amit valaha hallottam,

és ami annyira szépen csengett, hogy örökre megjegyeztem.

te voltál a jelzőtűz, mindent beragyogó csillag,

te voltál a titkos imáim legszebb szava.

bár erre a szóra már nem emlékszem.

annyi dolgot elfelejtettem

azt hittem, mindent meg fogok tudni jegyezni

és a lelkem oázisába rejteni őket,

ahol örökre velem maradnak.

de nem így lett.

te sem vagy már.

szóval milyen is volt veled az élet?

a legfájdalmasabban gyönyörű, ahogy a szív valaha kaphatta egy másiktól.

II. hely: Kolarovszki Réka 9/V.

Kolarovszki Réka: Ha egy kérésem lehetne...

Ha egy kérésem lehetne,
Talán az volna,
Hogy legyél boldog Te,
Ne én,
Ne ők,
Se azok, akik azt hiszik,
Jár nekik,
Mert ez természetes.

Se azok,
Akik engem
önzőnek mondanak,
Vallanak,
Mert nem ismernek,
Vagy csak hazudnak,
De nemcsak nekem,
Maguknak,
S néhol látják ezt,
Néhol nem,
Néha bánják,
Néha nem,
De ők már csak ilyenek.

Ám ők,
ŐK,
És mi,
MI.

S igen érzem,
A boldogságot csakis
Neked akarom adni,
De úgy,
Hogy ők ne tudják,
Ne is sejtsék,
Melengesse inkább
A Te szíved,
Belülről,
Mélyen,
S járja át tested
Minden egyes
Kis zugát.

Egyedül(,)veled

Mardosó értelem,
Felcsengő érzelem,
Dobbanó lételem,
Feledő félelem...

...kérlek, légy velem.

Nyugalom

Szavak
Zengnek
Ellenem,
Riadt
Elmém
Tétova,
Lelkem
Egyet
Keres.

III. hely: Keserü Izabella 8/IV.

Ars poetica

Nem tudom mi a költészet maga
Sötét, akár egy csillagos éjszaka
Mégis oly világosan ragyognak a szavak
Formálódnak a költő tollában mint kézben az agyag
Nem érdekel a sok poéta dala mi nem nekem szól
Számukra csak az a lényeg: hasson a vers szépen, s jól
Nem ez a lényeg, hallgassatok ide
Ez nem téves hitelv, nem haszontalan ige
Mind szamarak vagytok kiket hajt a paraszt
Halálod után lelked senkit itt nem maraszt

Szóltok ti hamisan, rosszra tanítotok
Nem oly szép az élet, amit ti papírra hajítotok
Megálmodott mese amit elhitettek
Engem meg, ki igazat mond, híveitek megvetnek
Ne szóljatok, úgyis eltűnök, nem látnak soha engem
Csak tudjátok szívetek mélyén, nekem tiszta a lelkem

SZÜLETÉSNA POMRA

Tizennégy éves lettem
Életemről számot vetettem
Meg int
Megint

Állatorvosnak készülök
Még ha bele is őszülök
Cica
Mica

Kémiából jó vagyok
A naplóban máig ott ragyog
A jegy
E kegy

Még születésnapom előtt is szivatott:
Dolgozatot íratott
A dili
Diri

Más sokat sportol
Engem meg, ki verseket mormol
Rója
Írója

Hogy József Attilát kedvelem

Versét a polcról elemelem

Szomorú

Nyomorú

Engem ez már rég óta hív

Mégha a többiekből kirív

Irodalom

Birodalom

Az évek során egyre jöttek

Fejem fölé fátylat szöttek

A rémek

S rímek

Szívem fehér vásznára szín esett

S ott elég jól festett

A volt

Folt

A szerelmet lassan megtapasztalom

Pedig ez nem az én asztalom

A szív

Vív

Mert a srácok nem szelídek

De egyet majd kerítek

Kézzel

S mézzel

Ennyi az eddigi életem

Még ha nem is élvezem

Folytatom

Korszakom

Töredékek

Álmosan felkel a nap a hegyek mögül

Reggeli táncot jár a madár fészke körül

Az utca is felébred lassan,

Az álmok után kihúl a paplan

Gyermek sír a muszáj miatt

Szívén át a bánat szaladt

Beleszokott ki már felnőtt,

Nem veti meg a teendőt

Csendesedik már az utca,

Esti lámpa szemét hunyja,

Dolgát végzi a fiatal

Számára ez nagy viadal

A gyerekek már tanulnak

Felelés közben halkán lapulnak

Dolgoznak az idősebbek

Marják őket régi sebek

Mint oroszlán, ki ketrecében bömböl

Az öreg bácsi kerti utat döngöl

Kirohan egy ember, arca a dühtől kékül

Szeme az emberével békül

Lassan visszavonul végezni a dolgát

Unottan megforgatja kezében a tollát

Este hazamegyek, dörmögi morogva

Bár esze még vág mint az éles borotva

Folyik az idő akár az esti harmat
Fáradt a munkás, inkább sokat hallgat
Vacsora közben fel felhorkan
Belemerül a gondba azon nyomban
Midőn a párna átöleli őket
S az elme új vágyakat szőhet
Nem gondolnak többé az elmúlt napra
Csak egy tücsök kezd bús esti dalba

Cukor

Mint a cukor, úgy folyik ki kezeimből a szerelem.
Édes, de mégis oly megfoghatatlan,
Kristályként tömörül össze a szív összes érzelme bennem.
Életem értelmét rejti ez a kincs,
Benne kavargó a sok közös emlék.
Miattad egész ez a világ,
Mézédes csókodért kelek minden nap,
Öleléseért hajtom le a fejem,
Tőled lesz jobb a földi létezésem
Te vagy örökké, a másik felem

Ősz a Radón

Elsárgult levél ül az ágon
Csodás zöld volt még a nyáron
De megviselte őt az ősz
Mert mindig a szomorúság győz
Minden levél téged rejtett
De már minden varázs elveszett
Az arcomon egy könnycsepp legurul
Mint ahogy egy öreg levél a fáról lehull
Előjön a sok közös emlék

Mikor is volt? Már rég
De te még mindig szívemet szurkálod
Lassan megöl nem múló hiányod
Zörög az avar ahogy rálépek
Fáj ez az elmúlás az ember szívének
Sok szép emlék, eltűnt hamar
Mindet elborítja a bús avar

Reggeli csendélet

Reggeli homályba takaróz a hold
Süvít a szél, szörnyű éjjel volt
Megrémült a Nap is a sötétségtől
Előtört a magány régi börtönéből
Egy kakas énekli reggeli nótáját
Öregember meggyújtja kopott, ósdi pipáját
Gyermek szalad barátkozni jókedvűen a határra
Estig nem is lelhet senki a nyomára
Vasárnap van, nem húzza a parasztot az iga
Szentmisére gyűlnek népek, száll az áhítatos ima
Mégfáradt ember poros lelke szellőzik e napon
Nem hagyja, hogy a fájdalom szívébe új gondokat marjon
A jó költő sem töri agyát következő versén
El-el révedez a múló világ rendjén
Megfeledkezik az elmúlt hét bajáról
Elköltözik szíve lelke az emberek zajától

A macskámnak

Gyengéden megsimítalak,
Másképpen megriadsz
De te mégis oly kemény vagy velem,
Mint kihűlt gyertyán a viasz

Kedves vagyok veled,
Én tartalak életben
Mégis mintha nem szeretnél,
Nem vagy velem lélekben
Gyengéden megsimítalak
Te pedig bújsz hozzám,
Mint életem a halálhoz
S elmerengek összetört lelkem sorsán
Kedves vagyok veled
Mégsem jelentek neked semmit
Mintha nem is léteznék
Még sosem szenvedtem ennyit
Szelíden bújsz hozzám
De én eltaszítalak
Rájöttem, nem jelentesz nekem semmit
Lassan szétbomlanak benned a beképzelt falak